

MOJA NAJDLHŠIA DĹŽKA LANA

ZOLTÁN DEMJÁN

Už druhý deň ležíme v stane. O našej nečinnosti rozhodla príroda. Ohlásila sa odrazu a plnou silou.

Najskôr pršalo, potom padali krúpy a nakoniec vzduchom poletuje snehové páperie.

Rozprávame sa iba o našej načatej ceste; začíname strácať nádej, že prvovýstup dokončíme.

Dnes je 20. augusta. Už neobsedím v stane, bežím pod stenu pozrieť sa, ako to tam vyzerá.

Pod nástupom ma zalial studený pot. Neverím vlastným očiam. Z nášho modrého lana chýba 15 metrov. Hompáľa sa v prázdne!

Nech čert vezme toho dobrodinca, ktorý ho na najvyššom dosahiteľnom mieste odrezal. Bežím späť.

Kamarátom oznamujem nemilú skutočnosť. Španielski horolezci, ktorí stanujú vedľa nás a majú tak isto, ako my rozrobený prvovýstup, ale v severnej stene Cima Grande, vysvetľujú, že najpravdepodobnejšie to spravili miestni „borci“ z Cortiny, ktorí neznášajú a považujú za urážku, ak im niekto cudzí lezie novú cestu na ich domácej pôde. Aj keď nás trápi otázka, prečo a aký to má zmysel, už o tom nerozprávame. Naďalej vytrvalo prší. Jednoducho treba sa aj s tým vyrovať.

Balíme sa, vyrážame pod stenu ešte za tmy.

Po nepríjemnom nadväzovaní nadväzujem na koniec rozstrapkaného lana slučky a za pomoci jumarov dosahujem najvyšší bod našich pokusov. Jano s Paľom likvidujú fixné laná, postupujú hore. Vyťahujeme bitkom nabitú batohy. S uspokojením zisťujem, že skala je suchá, že dážď sa sem pre previslosť steny nedostane. O dvanástej na obed pokračujeme vo výstupe. Delikátny a obťažný traverz doľava priviedol nás na dobré stanovište. Z toho, čo nám severná stena Cima Ovest od tohto miesta ponúka, to sú pravdepodobne jej posledné horolezecké hrozienka. Obrovský biely kút nad nami, od ktorého sme si toľko sľubovali, je previsnutou náložou veľkých balvanov. Jeho jasne bielu plochu prikrášľujú vyčnievajúce, voľne visiace bloky veľkosti telefónnych búdok. Vytvárajú zvláštny zmätko previsnutého múru, paradoxne podryvajúci Newtonov gravitačný zákon. Tento bezútešný úsek dlhý päťdesiat metrov, visiaci nad prázdnom, nepridáva na radostnom vzrušení z pohybu vpred. Táto časť steny sa rovná hraniu sa s dynamitom. Bude skúškou celej škály obtiaží, úzkostí, ale ak sa nám pošťastí, potom aj radosti.

Široko rozkročený vykláňam sa doľava. Rozvážne ohmatávam prvú visiacu telefónnu búdku. Ak sa pohne, som v kameňolome! Strach mi zvierá žalúdok. Vyzerá to zle. Sústreďujem sa na prvú dĺžku kútom.

Zolo Demjan Ján Porvaznik Paľo Zelina

Prvá dĺžka a prvé stanovište

Cima Ovest, severná stena

1. Riccardo Cassin, Vittorio Retti
28.- 30. 8. 1935
2. Cesta na pamiatku Jeana Couzyho — René Desmaison,
Pierre Mazeaud
6.-11. 7. 1959
3. Švajčiarska direttissima - Hugo
Weber, Albin Schelber 2.-7. 7.
1959
4. Obrovská strecha — Gerhard Baur,
Erich a Walter Rudolf
30. 6.-2. 7. 1968
5. Thomas Gross 5.-20. 8. 1973
6. Pilier Veveříček — Lorenzo Lorenzi, A.
Michielli, Lino
Lacedelli, G. Ghedina 21.-22. 7. 1959
7. Zoltán Demján, Ján Porvazník, Paľo
Zelina
pokusy: 15.-17. 8. 1977
výstup: 21.-24. 8. 1977, klasifikácia podľa
UIAA V A . Použitý materiál: 135 skôb, 30
vklincov, 5 postupových exp. skôb, 5 exp.
skôb na stanovištiach

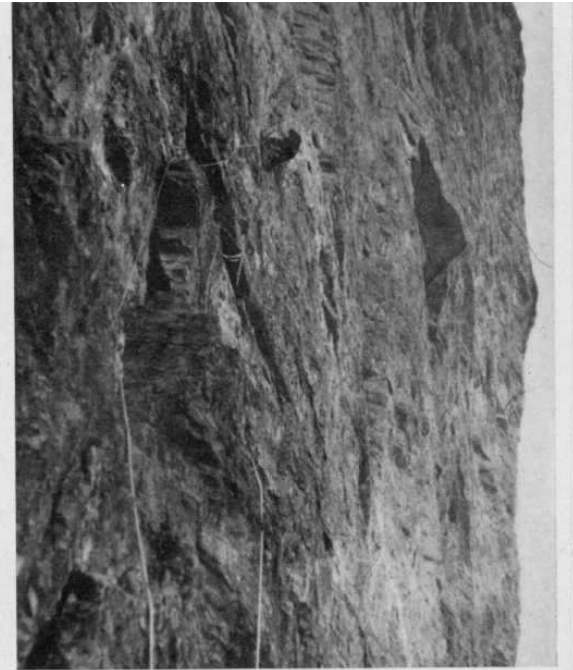

FOTO A NÁKRES ZOLO

DEMJAN Nákres prvovýstupu

